ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 8ης Δεκεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-38/98,

Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB), ένωση ιταλικού δικαίου, εγκατεστημένη στη Ρώμη,

Francesco Coccia, κάτοικος Manfredonia (Ιταλία),

Vincenzo Di Giovine, κάτοικος Lucera (Ιταλία),

εκπροσωπούμενοι από τους Luigi Filippo Paolucci και Gian Piero Galletti, δικηγόρους Μπολώνιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adélaïde,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους John Carbery και Antonio Tanca, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 2613/97 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, που επιτρέπει στην Πορτογαλία να χορηγήσει ενισχύσεις στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και να καταργήσει κάθε εθνική ενίσχυση από την περίοδο εμπορίας 2001/2002 (ΕΕ L 353, σ. 3),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, τις V. Tiili, P. Lindh και τον P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 46 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 1785/81), όπως διαμορφώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1785/81, και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86, που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα στον τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1), επιτρέπει στην Ιταλική Δημοκρατία και στο

Βασίλειο της Ισπανίας να χορηγούν, κυρίως στους παραγωγούς ζαχαροτεύτλων, υπό τις προϋποθέσεις που αυτό ορίζει, ενισχύσεις προσαρμογής.

2 Το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1785/81 διαιρεί το ιταλικό έδαφος σε «βόρεια περιοχή», «περιοχή κέντρου» και «περιοχή νότου». Το ύψος των επιτρεπόμενων ενισχύσεων εξελίσσεται διαχρονικά κατά φθίνοντα τρόπο (soft landing). Η μείωση αυτή του ύψους των επιτρεπόμενων ενισχύσεων είναι πολύ έντονη για τη βόρεια περιοχή και την περιοχή κέντρου, λιγότερο δε έντονη για την περιοχή νότου. Έτσι, για την περίοδο εμπορίας 1995/1996, το ύψος της επιτρεπόμενης ενισχύσεως ανερχόταν σε 8,15 ECU ανά 100 kg λευκής ζάχαρης τόσο για τη βόρεια περιοχή, όσο και για την περιοχή κέντρου και την περιοχή νότου, ενώ για την τελευταία αναφερθείσα περίοδο εμπορίας για τις τρεις ιταλικές περιοχές, δηλαδή την περίοδο 1999/2000, το ύψος των ενισχύσεων καθορίστηκε σε 1,09 ECU (βόρεια περιοχή), 2,17 ECU (περιοχή κέντρου) και 5,98 ECU (περιοχή νότου) ανά 100 kg λευκής ζάχαρης. Τέλος, ο κανονισμός επιτρέπει, αποκλειστικά όμως για την περιοχή νότου, ενισχύσεις για την περίοδο εμπορίας 2000/2001, ύψους 5,43 ECU ανά 100 kg λευκής ζάχαρης.

3 Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΚ) 2613/97 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, που επιτρέπει στην Πορτογαλία να χορηγήσει ενισχύσεις στους παραγωγούς ζαχαρότευτλων και να καταργήσει κάθε εθνική ενίσχυση από την περίοδο εμπορίας 2001/2002 (ΕΕ L 353, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 2613/97), επιτρέπεται στην Πορτογαλική Δημοκρατία, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να χορηγήσει για τις περιόδους εμπορίας 1998/1999 έως 2000/2001, ενίσχυση προσαρμογής στους παραγωγούς ζαχαροτεύτλων. Το άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι «από την περίοδο εμπορίας 2001/2002, η ενίσχυση που αναφέρεται στο άρθρο 1, καθώς επίσης και οι ενισχύσεις που αναφέρονται στο άρθρο 46 του κανονισμού (...) 1785/81 καταργούνται».

4 Ο κανονισμός 2613/97 δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 24 Δεκεμβρίου 1997.

Περιστατικά και διαδικασία

5 Η προσφεύγουσα Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB) είναι ένωση η οποία υπερασπίζεται τα συμφέροντα των Ιταλών παραγωγών τεύτλων. Οι άλλοι προσφεύγοντες είναι Ιταλοί παραγωγοί τεύτλων οι οποίοι αναπτύσσουν δραστηριότητα στην περιοχή νότου, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 46, παράγραφος 4, του κανονισμού 1785/81.

6 Θεωρώντας ότι τα συμφέροντα των παραγωγών τεύτλων οι οποίοι αναπτύσσουν δραστηριότητα στην περιοχή νότου βλάπτονται παρανόμως από το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97, οι προσφεύγοντες, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Μαρτίου 1998, άσκησαν την παρούσα προσφυγή.

7 Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το καθού, με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαΐου 1998, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω ενστάσεως στις 13 Ιουλίου 1998.

8 Με αιτήσεις κατατεθείσες στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Ιουλίου και 11 Αυγούστου 1998 αντιστοίχως, η Επιτροπή και η Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses, ένωση πορτογαλικού δικαίου, ζήτησαν να παρέμβουν προς υποστήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

Αιτήματα των διαδίκων

9 Με την προσφυγή τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97·

— να καταδικάσει τον διάδικο που θα ηττηθεί στα δικαστικά έξοδα.

10 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

11 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου της προσφυγής, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση.

Επί του παραδεκτού

12 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τη δικογραφία και το αίτημα θα κριθεί χωρίς προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Το καθού προβάλλει ότι το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ δεν παρέχει, καταρχήν, στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα το δικαίωμα να ασκούν προσφυγή κατά πράξεων γενικής ισχύος, όπως είναι οι κανονισμοί του Συμβουλίου.

14 Συναφώς, διευκρινίζει ότι προκύπτει όχι μόνον από τον τίτλο της προσβαλλόμενης πράξεως, αλλά και από το περιεχόμενό της, ότι αυτή είναι γενικής ισχύος. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 δεν αφορούσε ατομικά τους προσφεύγοντες. Εξάλλου, η εν λόγω διάταξη δεν τους αφορούσε άμεσα δεδομένου ότι αφήνει διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη έως το τέλος της περιόδου εμπορίας 2000/2001.

15 Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 αναπτύσσει έννομο αποτέλεσμα, συγκεκριμένα την απαγόρευση ενισχύσεων, από της περιόδου εμπορίας 2001/2002. Η απαγόρευση αυτή τους αφορά άμεσα, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη δεν χρειάζεται μέτρα εφαρμογής εκ μέρους των εθνικών αρχών.

16 Εξάλλου, θεωρούν ότι οι Ιταλοί παραγωγοί τεύτλων της περιοχής νότου είναι οι μόνοι οι οποίοι θίγονται άμεσα από την επίδικη διάταξη. Συγκεκριμένα, οι τελευταίοι έχουν άμεσο συμφέρον προς διατήρηση, μετά την περίοδο εμπορίας 2000/2001, ενός συστήματος το οποίο, έστω και αν συνοδευόταν από βαθμιαίες μειώσεις, προέβλεπε τη δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεων προς συμψηφισμό των μειονεκτημάτων που χαρακτηρίζουν την καλλιέργεια τεύτλων στην περιοχή.

17 Η προσβαλλόμενη διάταξη στερείται, εν πάση περιπτώσει, γενικής ισχύος στο μέτρο που πλήττει, ουσιαστικά, ιδίως τους Ιταλούς παραγωγούς τεύτλων της περιοχής νότου. Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η απαγόρευση των ενισχύσεων που επιβάλλει ο κανονισμός 2613/97 είναι ιδιαίτερα σκληρή για την περιοχή νότου της Ιταλίας, δεδομένου ότι αυτή μπορεί ακόμη να απολαύει πριμοδοτήσεων κατά την περίοδο εμπορίας 2000/2001, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση της Ισπανίας, καθώς και της βόρειας περιοχής και της περιοχής κέντρου της Ιταλίας. Κατά συνέπεια, οι Ιταλοί παραγωγοί τεύτλων της περιοχής νότου βρίσκονται σε ειδική κατάσταση η οποία τους χαρακτηρίζει ατομικά σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

18 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κανονισμού εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση, η οποία αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά. Η νομολογία διασαφήνισε, εξάλλου, ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της εν λόγω πράξεως (βλ., για παράδειγμα, διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1993, C-168/93, Gibraltar και Gibraltar Development κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-4009, σκέψη 11, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995, Τ-107/94, Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35). Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse Italia κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 9, και της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95 P, Greenpeace Council κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1651, σκέψεις 27 και 28· προπαρατεθείσα διάταξη Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 35).

19 Το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 ορίζει ότι οι ενισχύσεις που προβλέπει το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού και το άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81

καταργούνται από της περιόδου εμπορίας 2001/2002. Ένα τέτοιο μέτρο εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενη κατάσταση και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, δηλαδή έναντι των κρατών μελών και των παραγωγών ζαχαροτεύτλων. Κατά συνέπεια, το μέτρο αυτό εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος.

20 Ωστόσο, η νομολογία διευκρίνισε ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, διάταξη πράξεως γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19). Σε μια τέτοια περίπτωση, επομένως, μια κοινοτική πράξη μπορεί συγχρόνως να έχει κανονιστικό χαρακτήρα και, ως προς ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, χαρακτήρα αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50). Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση που η επίδικη διάταξη θίγει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, Τ-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 36).

21 Υπό το φως της νομολογίας αυτής, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν, στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97 αφορά τους προσφεύγοντες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή αν υπάρχει πραγματική κατάσταση η οποία τους χαρακτηρίζει, ενόψει της εν λόγω διατάξεως, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

22 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι έστω και αν ο κανονισμός είναι ικανός να θίξει την κατάσταση των προσφευγόντων Coccia και Di Giovine, το γεγονός αυτό δεν αρκεί να τους χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Πράγματι, η επίδικη διάταξη τους αφορά μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως επιχειρηματιών που ασκούν δραστηριότητα στον τομέα των ζαχαροτεύτλων, όπως οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία που ασκεί την ίδια δραστηριότητα εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

23 Ασφαλώς, από τη σύγκριση του ισχύοντος τώρα καθεστώτος στην περιοχή νότου της Ιταλίας με το ισχύον στις άλλες ιταλικές περιοχές και στην Ισπανία (βλ. πιο πάνω σκέψη 2), προκύπτει ότι τα αποτελέσματα του άρθρου 2 του κανονισμού 2613/97 μπορεί να γίνουν πολύ περισσότερο αισθητά στην περιοχή νότου της Ιταλίας, στο μέτρο που η βαθμιαία μείωση των ποσών των επιτρεπομένων ενισχύσεων δεν είναι τόσο έντονη από ό,τι στις άλλες περιοχές. Ωστόσο, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη διάταξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή δεν μπορεί να τη στερήσει του κανονιστικού της χαρακτήρα (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Φεβρουαρίου 1995, Τ-472/93, Campo Ebro κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-421, σκέψη 36, και διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37). Εξάλλου, σε σχέση με το καθεστώς εγκρίσεως των ενισχύσεων που καθιέρωσε το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 1785/81 και το καθεστώς απαγορεύσεως που καθιέρωσε το άρθρο 2 του κανονισμού 2613/97, οι προσφεύγοντες Coccia και Di Giovine βρίσκονται, εν πάση περιπτώσει, στην ίδια κατάσταση όπως και όλοι οι άλλοι Ιταλοί παραγωγοί τεύτλων που ασκούν δραστηριότητα στην περιοχή νότου (βλ., κατ' αναλογία, τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 1988, 34/88, Cevap κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6265, σκέψη 15, και της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 42, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 1998, Τ-14/97 και Τ-15/97, Sofivo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 37).

24 Από το σύνολο των προαναφερομένων αυτών σκέψεων προκύπτει ότι ο κανονισμός 2613/97 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες Coccia και Di Giovine.

25 Δεύτερον, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι προσφυγές ασκούμενες από ενώσεις προσώπων μπορούν να κριθούν παραδεκτές σε τρεις κατηγορίες περιπτώσεων, συγκεκριμένα:

α) όταν μια διάταξη αναγνωρίζει ρητά στις επαγγελματικές ενώσεις μια σειρά δυνατοτήτων διαδικαστικού χαρακτήρα (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, σκέψεις 28 έως 30, και προαναφερθείσα απόφαση CCE de Vittel κατά Επιτροπής, σκέψεις 39 έως 42)·

β) όταν η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα επιχειρήσεων οι οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, Τ-447/93, Τ-448/93 και Τ-449/93, AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψη 62)·

γ) όταν η ένωση εξατομικεύεται λόγω του ότι θίγονται τα ίδια συμφέροντά της ως ενώσεως, και συγκεκριμένα διότι η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση θίγει τη θέση της ως διαπραγματεύτριας (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψεις 21 έως 24, και προαναφερθείσα απόφαση Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 64).

26 Στις τρεις αυτές κατηγορίες περιπτώσεων, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν λάβει επίσης υπόψη τη συμμετοχή των εν λόγω ενώσεων στη διαδικασία (διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, Τ-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 62).

27 Ως προς την προαναφερθείσα πρώτη κατηγορία περιπτώσεων, αρκεί η διαπίστωση ότι η κανονιστική ρύθμιση περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης δεν αναγνωρίζει κανένα δικαίωμα διαδικαστικής φύσεως στις ενώσεις.

28 Όσον αφορά την προαναφερθείσα δεύτερη κατηγορία περιπτώσεων, αρκεί η διαπίστωση ότι το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη θα θίξει τους παραγωγούς τεύτλων των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί η Associazione Nazionale Bieticoltori δεν μπορεί να χαρακτηρίσει αυτούς τους παραγωγούς τεύτλων σε

σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο, δεδομένου ότι αυτοί βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη κάθε άλλου επιχειρηματία που θα μπορούσε να εισέλθει στην ίδια αγορά (βλ., συναφώς, τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιανουαρίου 1995, Τ-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-1, σκέψη 28, και προπαρατεθείσα απόφαση Federolio κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

29 Τέλος, όσον αφορά την προαναφερθείσα τρίτη κατηγορία περιπτώσεων, προέχει η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, πράξη η οποία θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά την ένωση η οποία έχει συσταθεί για να προωθεί τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής και, συνεπώς, η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως όταν τα μέλη της δεν νομιμοποιούνται ατομικώς προς τούτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1975, 72/74, Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 141, σκέψη 17· διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Νοεμβρίου 1986, 117/86, UFADE κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3255, σκέψη 12· προπαρατεθείσα απόφαση AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54· διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Αυγούστου 1995, Τ-585/93, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2205, σκέψη 59). Εντούτοις, η ύπαρξη ειδικών περιστάσεων, όπως ο ρόλος που διαδραμάτισε η ένωση στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε μια ένωση, της οποίας τα μέλη δεν αφορά άμεσα και ατομικά η επίδικη πράξη, ιδίως όταν η πράξη αυτή θίγει τη θέση της ενώσεως ως διαπραγματεύτριας (προπαρατεθείσα διάταξη Federolio κατά Επιτροπής, σκέψη 69).

30 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφενός, ο κανονισμός 2613/97 δεν αφορά ατομικά τα μέλη της προσφεύγουσας ενώσεως (βλ., πιο πάνω, σκέψη 27) και, αφετέρου, δεν θίγει τα ίδια συμφέροντα της ενώσεως. Πράγματι, η ένωση υπερασπίζεται τα συμφέροντα των παραγωγών τεύτλων που είναι μέλη της. Το συμφέρον της δεν διακρίνεται από το συμφέρον των Ιταλών παραγωγών τεύτλων (βλ., κατ' αναλογία, την προπαρατεθείσα διάταξη Federolio κατά Επιτροπής, σκέψεις 71 και 72). Εξάλλου, η προσφεύγουσα ένωση δεν διαδραμάτισε

ρόλο διαπραγματευτή στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση του εν λόγω κανονισμού.

31 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα Associazione Nazionale Bieticoltori δεν εξατομικεύεται με βάση κάποιο από τα κριτήρια που δέχθηκε η νομολογία περί του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από ένωση.

32 Κατά συνέπεια, κανένας από τους προσφεύγοντες δεν πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

33 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η παρούσα προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί των αιτήσεων παρεμβάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα εις ολόκληρον, σύμφωνα με τα αιτήματα του καθού.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

2) **Οι προσφεύγοντες φέρουν εις ολόκληρον τα δικαστικά έξόδα.**

Λουξεμβούργο, 8 Δεκεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
R. M. Moura Ramos